27/12/2020

“Για να μη ξεχνάμε την καταγωγή μας…”

/ Ενορίες

Από ανάρτηση του του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αγίου Στεφάνου Αττικής στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης:

Σήμερα γιορτάζει ένα ολόκληρο προάστιο της Κωνσταντινούπολης, ένα μικρό βυζαντινό χωριό στις θρακικές εξοχές της πρωτεύουσας, όπου, ήδη από τον 17ο αι., αλλά κυρίως τον 19ο αι., έφτιαξαν τα θερινά τους αρχοντικά οι Ρωμιοι:

Ο βυζαντινός οικισμός του Αγίου Στεφάνου φαίνεται ότι δημιουργήθηκε από τους εργάτες και τους χωρικούς που δούλευαν για την ιστορική Μονή, η οποία ήταν αφιερωμένη στη μνήμη του αρχιδιακόνου της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων και πρωτομάρτυρα Στέφανου.

Το μοναστήρι καταστράφηκε κάποτε, μετά το 1204, ίσως μετά το 1400-1453, αλλά το χωριό κράτησε το όνομά του μέχρι τη δεκαετία του 1930, όταν το πολύ αγαπητό και όμορφο παραθαλάσσιο προάστιο, δίπλα στο αεροδρόμιο «Ατατούρκ», μετονομάστηκε Γεσίλκιοϊ Η νέα ονομασία δόθηκε, μολονότι ο Άγιος Στέφανος έμεινε γνωστός στην παγκόσμια ιστορία: ως εκεί έφτασαν οι Ρώσοι το 1878 (Ρωσοτουρκικός πόλεμος 1877-78) κι εκεί υπογράφηκε η περίφημη Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου για τη Μεγάλη Βουλγαρία που απαιτούσαν οι Ρώσοι.

Σήμερα, 27/12 γιορτάζουν τρεις εκκλησίες στο Γεσίλκιοϊ. Και οι τρεις είναι

αφιερωμένες στον πρωτομάρτυρα: στην είσοδο του προαστίου η καθολική (St Etienne), που την ίδρυσαν Φραγκισκανοί καλόγεροι, στο κέντρο η ορθόδοξη (Άγιος Στέφανος, που ανοικοδομήθηκε το 1845 και επισκευάστηκε το 1995) και σε μικρή απόσταση η αρμενική Surp İstepan , η οποία, μάλιστα, είναι συνδεδεμένη με το αρμενικό σχολείο το οποίο εξακολουθεί να λειτουργεί.
Και κάτι ακόμα για τον Άγιο Στέφανο των Ορθοδόξων στο Γεσίλκιοϊ. Ο ναός ανακαινίσθηκε εκ βάθρων το 1845. Η καλλιγραφική κτητορική επιγραφή στο υπέρθυρο αναφέρει τον μεγάλο χορηγό που ξόδεψε πλουσιοπάροχα πρόκειται για τον ζάμπλουτο Αρμένιο βιομήχανο Μπογκός Νταντιάν, που ζούσε στον Άγιο Στέφανο και είχε ευεργετήσει πολλαπλώς τη Ρωμαίικη Κοινότητα του χωριού.
Το ’χουν έθιμο οι δικοί μας, μετά τον μεγάλο πανηγυρικό Εσπερινό της 26ης, να κάνουν το κουρμπάνι. Όπως οι αλλοτινοί Θρακιώτες χωρικοί. Τα αρνιά και τα πουλερικά περιμένουν στον στενό αυλόγυρο του ναού, γύρω από μία βυζαντινή σαρκοφάγο που έμεινε για να θυμίζει την ιστορικότητα του τόπου Εν πομπή κατεβαίνουν πιστοί και σφάγια μέχρι την ακροθαλασσιά. Ο Μητροπολίτης Δέρκων, στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία του οποίου υπάγεται η Ορθόδοξη Κοινότητα του προαστίου, ευλογεί τα ζωντανά πριν από την θυσία κι όλοι κρατούν βαμβάκι ή μαντήλι στο χέρι, για να το βουτήξουν στο αίμα των σφαγιασθέντων ζώων. Είναι η θρακιώτικη παράδοση. Είναι η συλλογική μνήμη.
Είναι η άγνωστη Πόλη…
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ !
Ο Θεός να αναπαύει τους προγόνους μας !